

UNIVERSITATEA DE STAT DIN MOLDOVA

Facultatea de Drept

Programul de master Drept Internațional

Principiile aplicării CEDO în ordinea juridică internă

Lucru Individual

Coordonator științific: Diana Sârcu

Elaborat: Enachi Carina

Chișinău, 2025

Nr.	Art.	Domeniu	Data/Cauza	Cuvinte-cheie	Extras din hotărâre	Aprecieri/Satisfacție
1.	Art. 14 (+ Art. 3 Prot. 1); Art. 1 Prot. 12	Drept electoral; Discriminare sistemică bazată pe criterii etnice și teritoriale în exercitarea dreptului de vot activ	<i>Kovačević c. Bosnia și Herțegovina</i> (Cererea nr. 43651/22). Hotărâre emisă de Marea Cameră 29 august 2023	Vot activ; Discriminare sistemică; Cerințe etnice și teritoriale; Lipsa calității de victimă; Abuzul dreptului de petiție; Actio Popularis.	Cererea viza discriminarea sistemică în exercitarea dreptului de vot activ în Bosnia și Herțegovina, cauzată de cerințele constituționale bazate pe etnie și teritoriu. Reclamantul susținea că aceste reguli îi limitau drastic capacitatea de a vota candidații doriți. Cererea a fost declarată inadmisibilă de Marea Cameră, pe motiv procedural (abuz de petiție și lipsa calității de victimă). Abuzul Dreptului de Petiție (Art. 35 § 3 (a)) 117 Curtea a constatat "<i>highly reproachable conduct on the applicant's part in the Grand Chamber proceedings amounted to an abuse of the right of application.</i>" Aceasta s-a referit la acuzațiile nefondate și observațiile ofensatoare aduse Guvernului Pârât și reprezentanților săi pe parcursul procedurii în fața Marii Camere de către apelant. Lipsa Calității de Victimă (Art. 34) 139 Curtea a analizat dacă reclamantul poate fi considerat victimă, în sensul Art. 34. Curtea a conchis, cu 12 voturi la 5, că reclamantul nu deține "<i>victim status</i>" (calitatea de victimă), deoarece nu a demonstrat că a fost afectat personal și direct de schema electorală. 215 Curtea nu ignoră caracterul discriminatoriu al regulilor privind eligibilitatea (aspectul pasiv al votului) pentru Camera Popoarelor și Președinție, așa cum a fost recunoscut în grupul de cauze Sejdić și Finci, care rămân	Curtea nu a examinat fondul plângerii privind discriminarea sistemică, decizia fiind procedurală. Motivația s-a bazat pe două piloni: Abuzul Dreptului de Petiție: Conduita reclamantului în fața Marii Camere, incluzând atacuri la adresa reprezentanților statului, a fost considerată a fi un obstacol major în administrarea corespunzătoare a justiției și o încălcare a spiritului Convenției. Lipsa Calității de Victimă: Curtea a aplicat o interpretare strictă a Articolului 34. S-a cerut ca reclamantul să demonstreze un prejudiciu personal și direct suferit de schema electorală. Deși Curtea a recunoscut că sistemul este problematic (făcând trimitere la <i>Sejdić și Finci</i>), a considerat că cererea lui Kovačević avea un caracter de "<i>actio popularis</i>" (acțiune în interes general/politic) și nu viza o victimizare individuală suficient de clară. Acest lucru a fost larg criticat în opiniile separate ca fiind o "<i>retragere</i>

				neexecutate. De asemenea, nu neagă că reclamantul ar fi putut fi afectat într-o anumită măsură de aceste reguli. Cu toate acestea, în lipsa unei explicații suficiente despre impactul concret al regulilor electorale asupra liberei exprimări a opiniei sale în calitate de alegător, Curtea constată că pretențiile reclamantului se rezumă la o critică abstractă a “stării de drept” de natură <i>actio popularis</i>. 216 Curtea concluzionează, având în vedere cele de mai sus, că reclamantul nu deține calitatea de victimă în raport cu pretinsa încălcare a drepturilor sale conform Articolului 14 coroborat cu Articolul 3 Protocolul nr. 1, și Articolul 1 Protocolul nr. 12, pentru toate plângerile sale referitoare la Camera Popoarelor și Președinție. Declarația Comună de Disidență Parțială (Judecătorii Bårdsen, Chanturia, Yüksel și Schembri Orland) Declarație Comună Am votat în favoarea respingerii cazului deoarece reclamantul a abuzat de dreptul său de petiție individuală (a se vedea punctul 2 (a) al dispozitivului hotărârii). În consecință, nu a fost necesar să luăm o poziție cu privire la calitatea de victimă a reclamantului. Acesta este motivul pentru care am votat împotriva punctului 2 (b) al dispozitivului hotărârii (care se referea la lipsa calității de victimă). Critica privind Actio Popularis (Opinia disidentă)	<i>strategică”</i> din partea Curții de la abordarea inegalităților stabilite. Satisfacții - Niciuna. Deoarece plângerea a fost declarată inadmisibilă pe motive procedurale, Curtea nu a ajuns să examineze o posibilă încălcare a Art. 3 Protocolul nr. 1, și prin urmare, nu a acordat niciun fel de despăgubiri (satisfacții echitabile) în temeiul Art. 41.
--	--	--	--	---	---

					Judecătorul Vehaboivc a declarat că “<i>this judgment is a big mistake which might overshadow the Court’s unquestionable reputation</i>” (această hotărâre este o mare greșeală care ar putea umbri reputația de necontestat a Curții). El a criticat abordarea ca fiind <i>overly formalistic</i> (excesiv de formalistă) și lipsită de scop în protejarea drepturilor omului. Opinia a subliniat că negarea statutului de victimă contrazice implicit principiul conform căruia discriminarea candidaților (stabilită în cazurile anterioare <i>Sejdić și Finci</i>) afectează în mod intrinsec și alegătorii. S-a argumentat că refuzul de a trata plângerea domnului Kovačević în mod similar cu precedentele (ex. <i>Baraliija c. BiH</i>) indică o impunere a unui prag excesiv de înalt pentru recunoașterea victimizării individuale în cazuri de discriminare sistemică.	
2.	<i>Articolul 7</i>, <i>Articolul 6 § 1</i> <i>Articolul 15</i>, <i>Articolul 11</i>.	Drept penal și procedural; Legalitatea incriminării; Dreptul la un proces echitabil; Libertatea de asociere.	<i>Yüksel Yalçınkaya c. Türkiye</i> (Cererea nr. 15669/20). Hotărâre emisă de Marea Cameră 26 septembrie 2023	<i>Nullum crimen sine lege</i>; Răspundere penală personală; Date brute (<i>raw data</i>); Nedivulgarea probelor; Proces inequitabil; Stare de urgență.	Cererea viza condamnarea penală a reclamantului sub acuzația de terorism, bazată în mod esențial pe utilizarea aplicației criptate ByLock. Plângerile se refereau la încălcarea principiului legalității incriminării (Art. 7) și a dreptului la un proces echitabil (Art. 6) din cauza modului în care au fost folosite probele digitale. Marea Cameră a constatat încalcări pe fondul ambelor articole (Art. 7 și Art. 6). Articolul 7 - Încălcarea 384 Curtea a constatat că, deși condamnarea s-a bazat decisiv pe ByLock (Art. 7), calitatea de membru a reclamantului în syndicate și asociații a fost folosită ca probă de coroborare. Deoarece aceste calități reprezentau exercitarea libertății de asociere (Art. 11), utilizarea lor, chiar și în	Încălcarea Articolului 7 și a Articolului 6 § 1. Articolul 7: Curtea a stabilit că o simplă asociere (folosirea ByLock) nu poate fi considerată o infracțiune în sine. Aplicarea extensivă a legii penale (condamnarea aproape automată a utilizatorilor ByLock) a fost considerată nelegală și imprevizibilă și a violat principiul legalității incriminării. Curtea a subliniat că Articolul 7 este un drept nederogabil, iar garanțiile sale trebuie respectate chiar și în cele mai dificile circumstanțe, cum ar fi o amenințare la adresa

				măsura limitată, pentru a justifica o condamnare penală necesită examinarea de către Curte. 392 Curtea a remarcat că instanțele naționale nu au evaluat dacă reclamantul s-a angajat în acțiuni care ar putea fi interpretate ca incitare la violență. Simplul fapt de a fi membru al sindicatului și asociației, chiar și folosit pentru coroborare, nu este suficient pentru a răsturna prezumția de legalitate a acestor asocieri. 394 Curtea a concluzionat că, deși calitatea de membru era doar un factor coroborativ, scopul Articolului 314 din Codul Penal a fost extins în mod imprevizibil pentru a include apartenența la un sindicat și o asociație (care operau legal la momentul respectiv) ca indicii de conduită penală. Articolul 6 § 1 - Încălcarea Curtea a concluzionat că prejudiciul adus drepturilor apărării din cauza nedivulgării datelor brute (raw data) obținute de pe serverul ByLock nu a fost contrabalansat de garanții procedurale adecvate care să asigure echitatea generală a procedurilor. Opinia Parțial Disidentă, Parțial Concordantă a Judecătorului Yüksel În ceea ce privește Articolul 6 al Convenției Nu pot fi de acord cu concluzia majorității conform căreia a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 al Convenției în această cauză. Există trei motive principale pentru acest dezacord. În primul rând, analiza deciziilor instanțelor naționale nu pare să fie în concordanță cu	vieții națiunii (stare de urgență, Art. 15). Articolul 6 § 1: Curtea a considerat că accesul la datele brute (informațiile din ByLock) era esențial pentru ca apărarea să conteste în mod eficient acuzațiile. Fără o divulgare adecvată a acestor dovezi decisive și fără garanții compensatorii, procesul penal a fost considerat inechitabil în ansamblu. Satisfacții (Art. 41) Deoarece Curtea a constatat încălcări, s-au acordat satisfacții echitabile, inclusiv despăgubiri pentru prejudiciul moral și costuri și cheltuieli. Curtea, cu paisprezece voturi la trei, obligă Statul Pârât să plătească reclamantului, în termen de trei luni, 15.000 EUR (cincisprezece mii de euro), plus orice taxă aplicabilă, cu titlu de costuri și cheltuieli. Hotărârea impune Turciei să adopte măsuri generale pentru a remedia încălcările constatate, în special reexaminarea tuturor cazurilor similare bazate exclusiv pe probe de tip ByLock.
--	--	--	--	---	---

					jurisprudența Curții. În al doilea rând, nu sunt convins că majoritatea a acordat o atenție adecvată problemei noi a probelor electronice și rolului acestora în cazul reclamantului. În al treilea rând, consider că nu s-a acordat o considerație suficientă modului în care derogarea Turciei în temeiul Articolului 15 afectează analiza sub Articolul 6 § 1 al Convenției.	
3.	<i>Articolul 8 și Articolul 10</i>	Dreptul la viața privată; Libertatea de exprimare; Securitatea națională.	<i>Big Brother Watch and Others c. Regatul Unit</i> (Cererea nr. 58170/13, 62322/14 și 24960/15). Hotărâre emisă de Marea Cameră 25 mai 2021	Supraveghere în masă (<i>Bulk Interception</i>); Interceptarea comunicațiilor ; Partajarea informațiilor (<i>Intelligence Sharing</i>); Date de comunicații	Cazul Big Brother Watch and Others c. Regatul Unit a fost examinat de Marea Cameră a CEDO în 2021 și a abordat legalitatea regimurilor de supraveghere secretă în masă folosite de serviciile de informații britanice. Cererea a fost depusă de un grup de ONG-uri și jurnaliști care susțineau că aceste practici încalcă dreptul la viața privată (Articolul 8) și libertatea de exprimare (Articolul 10). Curtea a analizat regimul de interceptare în masă a comunicațiilor, regimul de achiziție a datelor de comunicații (metadate) și regimul de primire a informațiilor de la servicii străine (<i>Intelligence Sharing</i>). Marea Cameră a stabilit un nou test, bazat pe o evaluare globală a "garanțiilor de la un capăt la altul" ale regimului de supraveghere. Curtea a constatat încălcări ale Articolului 8 și Articolului 10 în ceea ce privește interceptarea în masă și achiziția de date de comunicații, deoarece legislația internă nu oferea garanții adecvate, în special din lipsa unei autorizări independente și a protecției insuficiente a materialului jurnalistic confidențial. În contrast, Curtea a concluzionat că NU a existat o încălcare a Articolului 8 și Articolului 10 în ceea ce privește regimul de primire a informațiilor de la servicii străine, considerând că mecanismul de <i>Intelligence Sharing</i> avea suficiente garanții interne pentru a proteja drepturile individuale. Prin urmare,	Curtea a constatat, pe baza regimului analizat în ansamblu: Încălcarea Art. 8 (Regimul de interceptare în masă); Încălcarea Art. 8 (Achiziția datelor de comunicații); Neîncălcarea Art. 8 (Partajarea informațiilor); Încălcarea Art. 10 (lipsa protecției materialului jurnalistic); Neîncălcarea Art. 10 Partajarea Informațiilor (Fără Încălcare Art. 8 și 10): Curtea a stabilit că regimul de primire a informațiilor din străinătate (în special din SUA) era suficient de previzibil și conținea garanții interne adecvate pentru a proteja drepturile individuale. Existența supravegherii (Comisarul IC) și a revizuirii judiciare (IPT) au fost considerate factori compensatori suficienți.

				Regatul Unit a fost obligat să ia măsuri legislative generale pentru a remedia deficiențele structurale în regimurile sale de supraveghere. Articolul 8 - Partajarea Informațiilor 496 Curtea a stabilit că orice ingerință în Articolul 8 nu putea consta în interceptarea propriu-zisă de către servicii străine, ci doar în solicitarea inițială și primirea ulterioară a materialului interceptat, urmate de stocarea, examinarea și utilizarea acestuia de către serviciile de informații ale Regatului Unit. 497 Curtea a decis că protecția oferită de Convenție ar fi inutilă dacă statele ar putea eluda obligațiile solicitând interceptări de la state care nu sunt părți contractante. Prin urmare, o astfel de solicitare trebuie să aibă o bază legală (accessible și foreseeable) și să includă reguli clare și detaliate care să ofere cetățenilor o indicație adecvată a circumstanțelor de solicitare. 498 La primirea materialului, Statul destinat trebuie să aibă în vigoare garanții adecvate pentru examinarea, utilizarea și stocarea acestuia; pentru transmiterea ulterioară; și pentru ștergerea/distrugerea sa. Aceste standarde se aplică tuturor materialelor primite de la servicii străine care ar putea fi produsul interceptării. 501 Curtea a apreciat că regimul de solicitare și primire a informațiilor de la state terțe avea o bază clară în dreptul intern (după modificarea Codului IC) și era suficient de accesibil. 510 Curtea a concluzionat că Regatul Unit a implementat garanții adecvate pentru examinarea, utilizarea și stocarea conținutului și datelor de comunicații primite de la partenerii străini, precum și pentru ștergerea acestora.512	Interceptarea în Masă (Încălcare Art. 8): Curtea a criticat lipsa unei autorizări independente și lipsa de transparență privind selectorii în regimul de interceptare în masă a comunicațiilor proprii, eșuând testul de a fi "prevăzut de lege". Satisfacții (Art. 41)6. (a) (Alineat din Dispozitiv) Curtea a acordat sume pentru costuri și cheltuieli pentru cele trei grupuri de reclamanți: 227.500 EUR, 90.000 EUR și 36.000 EUR. Măsuri Generale Hotărârea impune Regatului Unit obligația de a lua măsuri generale (reforme legislative) pentru a remedia deficiențele structurale în regimul de supraveghere, în special pentru a introduce o autorizare independentă și o protecție sporită pentru datele colectate.
--	--	--	--	--	---

					Curtea a observat că un nivel suplimentar de protecție a fost oferit de Comisarul IC și de IPT (<i>Investigatory Powers Tribunal</i>), care a asigurat o revizuire <i>ex post facto</i> a regimului de partajare a informațiilor. Articolul 10 - Libertatea de Exprimare 516 Curtea a considerat că plângerea generală privind conformitatea regimului de partajare a informațiilor cu Articolul 10 nu ridică o problemă separată față de cea examinată sub Articolul 8. În consecință, NU a constatat o încălcare a Articolului 10 în ceea ce privește regimul de primire a informațiilor de la servicii străine.	
4.	Art. 6	Prezumția de nevinovăție; Compensații pentru erori judiciare	Nealon și Hallam c. Regatul Unit Hotărâre emisă de Marea Cameră din 11 iunie 2024	Prezumția de nevinovăție; Achitare; Eroare judiciară; Compensații; Noul fapt; Imputarea vinovăției; Standard de probă	Reclamanții, Victor Nealon și Sam Hallam, au fost victimele unor erori judiciare grave, petrecând ani îndelungați în detenție pentru infracțiuni pe care ulterior instanțele naționale le-au considerat "nesigure" (unsafe). Nealon a fost condamnat pentru tentativă de viol, iar Hallam pentru omor, condamnări anulate ulterior pe baza unor noi probe ADN și, respectiv, a unor dovezi tehnice și testimoniale care minau credibilitatea acuuzării. Problema juridică a apărut în momentul solicitării compensațiilor. Cadrul legislativ britanic, modificat prin <i>Anti-Social Behaviour, Crime and Policing Act 2014</i>, a introdus o nouă Secțiune 133(1ZA) în <i>Criminal Justice Act 1988</i>. Aceasta a restrâns drastic eligibilitatea pentru compensații, stipulând că o “eroare judiciară” există “dacă și numai dacă noul fapt sau faptul nou descoperit arată dincolo de orice îndoială rezonabilă că persoana nu a comis	Nicio încălcare. Curtea a stabilit că statele pot impune criterii restrictive pentru compensarea erorilor judiciare, atâta timp cât refuzul compensației nu pune la îndoială achitarea penală prin imputarea vinovăției.

				infracțiunea”. Această cerință de a proba nevinovăția a constituit nucleul litigiului. Curtea a trebuit să determine dacă refuzul statului de a acorda compensații, bazat pe incapacitatea reclamanților de a demonstra că “nu au comis fapta”, echivalează cu o încălcare a prezumției de nevinovăție. Marea Cameră a reafirmat principiile stabilite în <i>Allen c. Regatul Unit</i>, statuând că articolul 6 § 2 este aplicabil procedurilor de compensare ulterioare, deoarece există o legătură directă între procedura penală încheiată și procedura de despăgubire. Această legătură impune ca autoritățile ulterioare să respecte achitarea prealabilă. Raționamentul majorității s-a axat pe distincția dintre achitare și dovedirea nevinovăției. Curtea a acceptat că statele au o marjă largă de apreciere în definirea erorii judiciare eligibile pentru compensare financiară din fonduri publice. În viziunea Curții, a cere unui reclamant să îndeplinească un criteriu strict (dovedirea nevinovăției dincolo de orice îndoială rezonabilă) pentru a primi bani nu este echivalent cu a afirma că acesta este vinovat. § 180 “...a constata în sens negativ că nu s-a putut demonstra la standardul foarte înalt de probă 'dincolo de orice îndoială rezonabilă' că un reclamant nu a comis o infracțiune... nu este echivalent cu o constatare pozitivă că el a comis infracțiunea.” § 182 ...refuzul cererilor de compensare ale reclamanților în temeiul secțiunii 133(1ZA)... nu	
--	--	--	--	---	--

					a încălcat prezumția de nevinovăție în al doilea său aspect. Opinia Disidentă și Critica Probatio Diabolica Hotărârea nu a fost unanimă. O opinie disidentă comună a judecătorilor Ravarani, Bošnjak, Chanturia, Felici și Yüksel a criticat vehement abordarea majorității. Aceștia au argumentat că Secțiunea 133(1ZA) impune o sarcină a probei imposibilă (<i>probatio diabolica</i>), cerând fostului acuzat să “probeze negativul”. Disidenții au subliniat că, prin însăși natura sa, testul legislativ impune o reevaluare a vinovăției: dacă un individ nu poate dovedi că este nevinovat, impliția reziduală este că ar putea fi vinovat, ceea ce subminează esența prezumției de nevinovăție după o achitare definitivă.	
5.	Art. 2	Investigație efectivă; Jurisdicție extrateritorială	Hanan c. Germania Hotărâre emisă de Marea Cameră din 16 februarie 2021	Investigație efectivă; Jurisdicție extrateritorială ; Conflict armat; ISAF; Caracteristici speciale (special features); Imputabilitate; Drept umanitar.	Incidentul central este atacul aerian din 4 septembrie 2009, lângă Kunduz, Afganistan. Colonelul german K., comandant al Echipii Provinciale de Reconstrucție (PRT), a ordonat bombardarea a două cisterne de combustibil deturnate de talibani și imobilizate într-un banc de nisip. Decizia s-a bazat pe informații (furnizate de un singur informator și confirmate vizual prin drone, dar interpretate eronat) conform cărora la fața locului se aflau doar insurgenți. În realitate, numeroși civili, inclusiv fiii reclamantului Abdul Hanan, se adunaseră pentru a prelua combustibil. Atacul s-a soldat cu numeroase victime civile. Problema pragului de admisibilitate a fost dacă Germania avea jurisdicție (articolul 1) să investigheze un incident petrecut în Afganistan, sub comanda ISAF (NATO/ONU). Guvernul german a invocat precedentul <i>Behrami și</i>	Nicio încălcare. Curtea a constatat că Germania avea jurisdicție de a investiga, dar că ancheta efectuată a fost conformă cu articolul 2, având în vedere dificultățile reale ale investigării într-o zonă de conflict activ.

				<i>Saramati</i>, susținând că acțiunile erau imputabile ONU. Curtea a respins această apărare, dezvoltând conceptul de caracteristici speciale (special features) care creează o legătură jurisdicțională pentru obligația procedurală de anchetă (articolul 2): 1. Jurisdicția exclusivă: Germania a reținut jurisdicția penală exclusivă asupra trupelor sale în Afganistan, conform acordului ISAF SOFA (Status of Forces Agreement). Autoritățile afgane erau împiedicate juridic să investigheze soldații germani. 2. Obligația legală: Germania avea obligația, conform dreptului intern și dreptului internațional umanitar, de a investiga crimele de război potențiale. 3. Investigația inițiată: Procurorii germani au inițiat efectiv o anchetă. Curtea a statuat: Faptul că Germania a reținut jurisdicția exclusivă asupra trupelor sale în ceea ce privește infracțiunile grave... constituie 'caracteristici speciale' care, în combinația lor, declanșează existența unei legături jurisdicționale. § 142 ...faptul că Germania a reținut jurisdicția exclusivă asupra trupelor sale în ceea ce privește infracțiunile grave... constituie 'caracteristici speciale' care, în combinația lor, declanșează existența unei legături jurisdicționale...	
--	--	--	--	---	--

					§ 212 Procurorul General Federal a stabilit că Colonelul K. nu a atras răspunderea penală în principal pentru că a fost convins... că niciun civil nu era prezent la bancul de nisip. Pe fond, Curtea a trebuit să evalueze dacă ancheta germană a fost conformă cu articolul 2 (latura procedurală). Reclamantul a acuzat lipsa independenței anchetatorilor militari și faptul că procurorii civili nu s-au deplasat la fața locului. Curtea a adoptat o abordare realistă, recunoscând dificultățile anchetelor în zone de conflict activ. Deși procurorii germani nu au putut merge în Kunduz din motive de securitate, ancheta a fost considerată efectivă deoarece: • Au fost audiați toți martorii relevanți (inclusiv piloții americani ai avioanelor F-15). • S-au analizat înregistrările video și audio în timp real ale atacului. • Decizia de a nu urmări penal s-a bazat pe lipsa elementului subiectiv (<i>mens rea</i>): Colonelul K. a crezut onest, deși eronat, că atacă o țintă militară legitimă și că protejează trupele proprii de o amenințare iminentă. Această eroare de fapt excludea răspunderea penală conform dreptului internațional umanitar.	
6.	Art. 1 Prot. 1	Protecția proprietății; Securitate juridică	Î.M. Becor S.R.L. c. Republica Moldova din 3 iulie 2025	Privare de proprietate; Reclasificare vamală retroactivă; Restitutio in	Autoritățile vamale au reclasificat retroactiv importurile companiei, impunând taxe uriașe. După ani de litigii, Curtea Supremă a recunoscut eroarea (în urma unei proceduri de revizuire stimulate de plângerea la CEDO) și a restituit suma principală. Totuși, a refuzat să acorde	Încălcare. S-au acordat 45.000 EUR daune materiale și morale. Curtea a subliniat că restituirea simplă a sumei după 10 ani, fără dobânzi, nu repară integral

				integrum; Dobânzi de întârziere; Pierderea valorii banilor; Revizuire.	dobânzi pentru cei 10 ani în care banii au fost blocați. Curtea a reținut că simpla restituire a sumei nominale nu constituie <i>restitutio in integrum</i>. Statul are obligația de a compensa pierderea de valoare a banilor (inflația) și lipsa de folosință (lucrum cessans). Refuzul de a acorda dobânzi a menținut statutul de victimă al companiei, ducând la constatarea încălcării articolului 1 din Protocolul nr. 1. § 17 Prin urmare, Curtea reține întârzierea de peste zece ani până când Statul a remediat încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, precum și absența oricărei compensații pecuniare pentru această întârziere. În lumina celor de mai sus, în ciuda restituirii către societatea reclamantă a taxelor suplimentare și a penalităților, Curtea consideră că aceasta se poate pretinde în continuare victima unei încălcări a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, după ce instanțele naționale nu au compensat pierderile suferite ca urmare a imposibilității de a se folosi de banii săi pentru o perioadă atât de lungă. Prin urmare, Curtea respinge obiecția Guvernului și constată că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.”	prejudiciul cauzat prin privarea de proprietate.
7.	Art. 6 § 1 (civil)	Dreptul la un proces echitabil; Provocare (entrapment)	Cavca c. Republica Moldova din 9 ianuarie 2025	Procedură disciplinară; Test de integritate profesională; Agent provocator; Contradictoria	Reclamantul, funcționar la Inspectoratul pentru Protecția Mediului, a fost ținta unui test de integritate. Un agent sub acoperire a tăiat ilegal un copac și a insistat repetat să ofere mită (bani, bunuri) pentru a evita amenda. Deși inițial a refuzat, reclamantul a cedat ulterior presiunilor. Rezultatul testului (negativ) a fost confirmat de	Încălcare. Deși testele de integritate sunt permise, lipsa garanțiilor procedurale (posibilitatea efectivă de a contesta provocarea, audierea în instanță) în procedura

				litate; Egalitatea armelor; Ramanauskas.	o instanță într-o procedură secretă, ducând la demiterea sa. Curtea a stabilit că articolul 6 este aplicabil sub latura civilă (litigii de muncă), nu penală, deoarece sancțiunea a fost concedierea. Totuși, Curtea a importat principiile din materia penală, considerând că testele de integritate comportă riscuri similare provocării polițienești. Curtea a statuat: Supunerea unei persoane unui test de integritate profesională... nu echivalează în sine cu o provocare... totuși, sunt necesare garanții procedurale puternice. Încălcarea articolului 6 § 1 a derivat din lipsa garanțiilor: 1. Instanța care a validat testul nu l-a audiat pe reclamant (încălcarea contradictorialității). 2. Instanțele care au judecat contestația împotriva demiterii s-au considerat legate de decizia inițială de validare a testului, refuzând să examineze alegația de provocare (faptul că agentul a insistat activ). 3. Nu s-a respectat principiul egalității armelor. § 56 Curtea consideră că supunerea unei persoane unui test de integritate profesională și, prin urmare, crearea artificială a unei situații în care este verificată hotărârea persoanei de a respecta regulile de conduită profesională, nu constituie în sine o provocare și nu este incompatibilă cu cerințele Articolului 6 § 1 din Convenție.	disciplinară a încălcat dreptul la un proces echitabil.
--	--	--	--	---	---	--

					§ 57 Totodată, Curtea constată că probele privind abaterea rezultate din testarea integrității profesionale pot fi adesea decisive pentru rezultatul procedurii disciplinare îndreptate împotriva persoanei testate. Prin urmare, aceasta trebuie să se asigure că se aplică garanții procedurale solide în ceea ce privește planificarea, executarea și evaluarea unei astfel de testări. Aceasta trebuie să includă dreptul persoanei vizate de a contesta în instanță rezultatele unei astfel de testări, precum și obligația instanțelor naționale de a examina în mod corespunzător argumentele invocate, inclusiv orice susținere referitoare la provocare. § 63 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcarea dreptului la un proces echitabil, argumentând că instanța națională a luat o decizie crucială exclusiv pe baza dosarului, fără a-l audia pe reclamant sau testator într-o procedură contradictorie, aspect esențial pentru clarificarea acuzațiilor de provocare. De asemenea, a fost identificat un dezechilibru procedural grav (încălcarea principiului egalității armelor), deoarece reclamantului i s-a refuzat dreptul la apel, drept de care partea adversă beneficia, iar posibilitatea invocată de Guvern de a contesta ulterior concedierea s-a dovedit inefficientă întrucât rezultatul testului de integritate devenise deja obligatoriu și nu mai putea fi reanalizat de alte instanțe. În concluzie, lipsa unei motivări factuale adecvate și deficiențele procedurale au demonstrat că statul a eșuat în obligația sa de a examina efectiv plângerea privind provocarea polițienească.	
8.	Art. 8	Dreptul la reputație;	Iordan c. Republica Moldova	Viață privată; Reputație;	Un jurnalist l-a filmat pe judecătorul Iordan primind un plic în afara instanței și a publicat imaginile sugerând luare de mită. Ulterior, s-a	Nicio încălcare.

		Obligații pozitive	din 22 mai 2025	Libertate de exprimare; Jurnalist; Interes public; Procedură contravențională vs. civilă; Bună-credință.	dovedită că era o chitanță fiscală adusă de o rudă. Jurnalistul a actualizat știrea, dar a menținut un ton interogativ. Judecătorul a încercat sancționarea jurnalistului prin procedură contravențională, dar a pierdut, instanțele reținând lipsa intenției de a defăima (bună-credință). Curtea a constatat că nu a existat o încălcare a articolului 8. Instanțele naționale au echilibrat corect interesele: • Subiectul era de interes public major (integritatea justiției). • Jurnalistul a avut o bază factuală (comportamentul judecătorului a părut suspect, iar acesta a refuzat să răspundă întrebărilor). • Jurnalistul a publicat actualizări când a aflat adevărul. Un aspect crucial a fost alegerea remediei de către reclamant. Acesta a ales calea contravențională (cvasi-penală), care impunea un standard de probă foarte ridicat (intenția directă de a minți). Eșecul său a fost rezultatul acestei alegeri strategice, nu al eșecului statului de a proteja reputația, deoarece calea civilă ar fi fost mai adecvată. § 36 Este adevărat că, în afară de a trata chestiunea dacă jurnalistul a făcut în mod deliberat o afirmație neadevărată, instanțele nu au analizat elemente relevante suplimentare, precum ce măsuri a luat jurnalistul atât pentru a încerca să-și verifice ipotezele, în afară de a adresa întrebări judecătorului, cât și, atunci când a aflat despre versiunea alternativă a faptelor,	Statul și-a îndeplinit obligațiile pozitive. Instanțele au echilibrat corect drepturile, iar eșecul reclamantului s-a datorat alegerii unei căi de atac (contravențională) care impunea un standard de probă (intenția) greu de atins în cazul unui jurnalist de bună-credință.
--	--	--------------------	-----------------	---	--	--

					pentru a o prezenta publicului său (a se vedea <i>Oleg Balan împotriva Republicii Moldova</i>, nr. 25259/20, § 43, 14 mai 2024). În același timp, Curtea trebuie să noteze că această extindere oarecum limitată a exercițiului de punere în balanță a celor două drepturi concurente s-a datorat în mare măsură alegerii căii de atac de către reclamant. Spre deosebire de cauzele civile de defăimare, Articolul 70 din Codul Contravențional impunea ca, pentru ca o persoană să fie sancționată pentru încălcarea acelei dispoziții, să se constate existența unor probe suficiente că acea persoană știa că afirmația era neadevărată și totuși a făcut-o în mod deliberat. O mare parte a analizei instanțelor naționale s-a concentrat în mod just asupra acestor elemente, întrucât ele erau decisive în procedura aleasă de reclamant. § 38 ...B. a luat cu bună-credință o serie de măsuri menite să informeze pe deplin publicul... explicând că situația era încă neclară.	
9.	Art. 6 § 1; Art. 1 Prot. 1	Proces echitabil; Lipsa motivării; Protecția proprietății	Seksimp Group SRL c. Republica Moldova din 15 mai 2025	Proces în lipsă; Motivarea hotărârilor; Executare silită; Disproporționalitate daune; Vânzare la licitație; Forum adecvat.	Compania reclamantă a fost condamnată în primă instanță, în lipsă (citațiile nu au ajuns la destinatar), să plătească despăgubiri enorme unui partener contractual. Suma reprezenta penalități dintr-un contract terț, fiind de 20 de ori mai mare decât valoarea contractului de chirie în litigiu. Executarea silită a dus la vânzarea tuturor activelor companiei la licitație, tot fără știrea acesteia. Deși apelul a oferit o rejudecare teoretică, Curtea a constatat o încălcare a articolului 6 § 1 din cauza lipsei de motivare. Instanțele superioare nu au răspuns la argumentul central și decisiv al reclamantei: disproporționalitatea penalităților și	Încălcare (Art. 6 § 1 și Art. 1 Prot. 1). Lipsa de răspuns la argumentele decisive (privind disproporționalitatea daunelor) și vânzarea activelor fără știrea companiei au constituit încălcări grave. S-a constatat că procedura a fost inequitabilă și ingerința în dreptul de proprietate nejustificată. Societatea reclamantă a solicitat 997.677.050 euro

				lipsa legăturii cauzale directe (culpa creditorului). În privința proprietății (Articolul 1 Protocol 1), Curtea a reținut că statul a eșuat în obligația pozitivă de a proteja proprietatea. Vânzarea activelor în baza unei hotărâri obținute într-o procedură viciată și menținută prin hotărâri nemotivate a constituit o ingerință nejustificată. Statul a eșuat... să instituie un forum adecvat care să permită reclamantei să-și afirme drepturile efectiv. § 48 Prin urmare, Curtea consideră că argumentele invocate de societatea reclamantă necesitau un răspuns explicit din partea instanțelor naționale. Principiul echității consacrat de Articolul 6 din Convenție a fost afectat atunci când acestea au ignorat aceste puncte importante ridicate de societatea reclamantă (a se vedea, de exemplu, cauza mai recentă <i>Mont Blanc Trading Ltd și Antares Titanium Trading Ltd împotriva Ucrainei</i>, nr. 11161/08, § 82, 14 ianuarie 2021). În lumina acestei constatări, Curtea consideră că nu este necesar să examineze celălalt aspect al plângerii societății reclamante în temeiul Articolului 6 din Convenție privind lipsa unei motivări adecvate referitoare la factura din 18 iunie 2010 (a se vedea paragraful 42 de mai sus). § 49 Prin urmare, Curtea concluzionează că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește lipsa unei motivări adecvate în hotărârile instanțelor naționale. Mai mult, societatea reclamantă a luat cunoștință de hotărârea instanței de fond abia în octombrie 2011, după ce aceasta fusese deja executată, iar proprietatea societății reclamante vândută la	(EUR) cu titlu de prejudiciu material, constând în valoarea proprietății vândute la licitație în cadrul procedurii de executare (3.435.380 EUR) și profitul nerealizat (994.241.670 EUR). Societatea reclamantă nu a formulat nicio pretenție cu privire la prejudiciul moral sau costuri și cheltuieli. Guvernul a susținut că pretenția privind prejudiciul material este nejustificată și a solicitat Curții să o respingă. Curtea consideră că chestiunea aplicării Articolului 41 nu se află în stare de judecată. În consecință, această chestiune trebuie rezervată și trebuie stabilită procedura ulterioară, ținând seama de posibilitatea realizării unui acord între Guvern și societatea reclamantă.
--	--	--	--	---	---

					licitație. Deși societatea reclamantă ar fi putut contesta licitația și procedura de executare, nu avea nicio șansă de a opri licitația și executarea atâta timp cât hotărârea instanței de fond din procedura principală rămânea în vigoare. În ceea ce privește apelul societății reclamante împotriva acestei hotărâri, Curtea a constatat că procedurile ulterioare din fața Curții de Apel Chișinău și din fața Curții Supreme de Justiție nu au fost echitabile și au încălcat Articolul 6 din Convenție § 50 În astfel de circumstanțe, Curtea nu poate decât să concluzioneze că Statul a eșuat până în prezent în a-și îndeplini obligația pozitivă prevăzută de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție de a institui un for corespunzător care să permită reclamantei să-și valorifice drepturile în mod efectiv (a se vedea, printre altele, <i>Theo National Construct SRL împotriva Republicii Moldova</i>, citată anterior § 80; <i>Bilyavska împotriva Ucrainei</i>, nr. 84568/17, § 48, 27 martie 2025). Rezultă că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.	
10.	Art. 3	Interzicerea tratamentelor inumane și degradante	G.M. și alții c. Republica Moldova din 22 noiembrie 2022	Avort forțat; Contracepție forțată; Dizabilitate intelectuală; Instituționalizare; Consimțământ informat; Investigație	Cele trei reclamante, rezidente în azilul neuropsihiatric din Bălți, au fost victimele unor violuri repetate comise de un medic șef (ulterior condamnat). În urma acestor abuzuri, două dintre ele au rămas însărcinate. Personalul medical le-a supus unor avorturi forțate, iar tuturor celor trei le-au fost implantate dispozitive intrauterine pentru contracepție, fără consimțământul lor informat și fără a le fi explicată procedura.	Încălcare Curtea a condamnat practicile de avort și contracepție fără consimțământ asupra femeilor cu dizabilități intelectuale, calificându-le drept tratamente inumane și degradante. Ancheta a fost inefficientă, iar cadrul legal deficient.

				ineficientă; Violență bazată pe gen. Deși reclamantele au invocat articolul 8 (viața privată), Curtea a reîncadrat plângerea sub aspectul articolului 3 (interzicerea tratamentelor inumane și degradante), subliniind gravitatea extremă a intervențiilor. Curtea a notat că sterilizarea forțată și avortul forțat sunt forme de violență bazată pe gen și, în cazul persoanelor cu dizabilități, capătă o dimensiune deosebit de gravă. Latura Procedurală: Ancheta internă a fost declarată inefficientă. Procurorii au clasat repetat cauzele, bazându-se pe reglementări ministeriale vechi care permiteau avortul pe criterii de indicație socială (dizabilitatea) fără a verifica dacă a existat un consimțământ real. Autoritățile au ignorat vulnerabilitatea victimelor și nu au efectuat expertize medicale pentru a verifica prezența DIU. Latura Substanțială: Curtea a constatat carențe majore în cadrul legal moldovenesc. Legislația nu oferea garanții adecvate pentru obținerea consimțământului persoanelor cu dizabilități intelectuale care nu erau private de capacitatea juridică. Practica medicală reflecta o atitudine paternalistă și discriminatorie. Curtea a concluzionat: Statul a eșuat în obligația sa pozitivă de a stabili și aplica efectiv un sistem care să ofere protecție femeilor care trăiesc în instituții psihiatrice împotriva încălcărilor grave ale integrității lor. Intervențiile au constituit tratamente inumane și degradante. § 128 ...cadrul legal moldovenesc existent... nu îndeplinește cerința inerentă obligației pozitive a Statului de a stabili și aplica efectiv un sistem care să ofere protecție femeilor care trăiesc în	Republica Moldova a fost ținută să plătească reclamantelor, în termen de 3 luni, următoarele sume: Daune morale (prejudiciu nepatrimonial): 30.000 EUR pentru prima reclamantă; 25.000 EUR pentru fiecare dintre a doua și a treia reclamantă. Costuri și cheltuieli: 5.000 EUR suma totală acordată comun tuturor reclamantelor (plătibilă în contul reprezentantului lor), pentru acoperirea cheltuielilor de judecată.
--	--	--	--	---	---

					instituții psihiatrice împotriva încălcărilor grave ale integrității lor... § 134 ...[personalul medical] a manifestat o desconsiderare grosolană față de dreptul lor la autonomie și alegere ca pacienți. § 137 Curtea reiterează că o intervenție medicală la care o persoană este supusă fără consimțământul său liber și informat... poate fi considerată un tratament interzis de Articolul 3 din Convenție. [...] Acest lucru este valabil în special atunci când intervenția este invazivă și privește integritatea fizică și sănătatea reproductivă a persoanei. § 143 Curtea observă că legislația internă în vigoare la momentul relevant permitea directorului azilului să își dea consimțământul pentru întreruperea sarcinii în numele rezidentelor care fuseseră declarate incapabile. [...] Reclamantele nu au fost implicate în procesul decizional, iar opiniile lor nu au fost solicitate. § 148 În astfel de circumstanțe, ținând seama de vulnerabilitatea reclamantelor și de natura invazivă a actelor medicale... Curtea consideră că avorturile și contracepția forțată au constituit un tratament inuman și degradant. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție (latura substanțială).	
11.	Art. 1 Prot. 1	Proprietate / Executarea hotărârilor	<i>Dumbrava c. România</i> din 17 februarie 2009	Speranță legitimă; Vânzarea bunului altuia; Neexecutarea hotărârilor	Reclamantul, Tudor Dumbravă, a obținut o hotărâre judecătorească definitivă la data de 11 mai 1998 (pronunțată de Judecătoria București), care obliga autoritățile statului (sau o companie de stat) să îi vândă apartamentul nr. 18 situat în București, strada Valea Călugărească nr. 2. Deși hotărârea era definitivă și executorie, autoritățile	Încălcare Reclamantul a fost privat de posibilitatea efectivă de a obține bunul. Satisfacție

				judecătorești; Buna-credință a terțului. nu au pus-o în aplicare timp de mai mulți ani. Reclamantul s-a adresat Curții Europene a Drepturilor Omului în 2003, plângându-se de neexecutarea acestei hotărâri judecătorești, invocând încălcarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului de proprietate. § 27 Curtea a statuat deja în cauze similare împotriva României că organele statului nu pot invoca lipsa fondurilor sau alte scuze administrative (precum vânzarea bunului către un terț) pentru a nu onora o datorie bazată pe o hotărâre judecătorească. [...] În speță, Curtea notează că hotărârea din 11 mai 1998 nu a fost executată nici până în prezent, ceea ce a privat prevederile Articolului 6 § 1 de orice efect util. § 36 Curtea consideră că reclamantul avea o «speranță legitimă» de a i se vinde apartamentul, bazată pe hotărârea definitivă. Această speranță constituie un «bun» în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1. Eșecul autorităților de a executa hotărârea a constituit o ingerință în dreptul reclamantului la respectarea bunurilor sale.	echitabilă pentru prejudiciul material și moral. Curtea a hotărât în unanimitate că a existat o încălcare a articolelor menționate și a obligat statul român la următoarele măsuri reparatorii: Executarea în natură (Restitutio in integrum): Statul pârât trebuie să asigure vânzarea către reclamant a apartamentului nr. 18 din str. Valea Călugărească nr. 2, conform hotărârii din 11 mai 1998. Despăgubiri materiale (în subsidiar): Dacă statul nu poate vinde apartamentul respectiv, trebuie să îi ofere reclamantului, în termen de 3 luni, un apartament cu suprafață și valoare echivalente. Dacă nici acest lucru nu este posibil, statul trebuie să îi plătească suma de 10.000 EUR cu titlu de despăgubire pentru pierderea șansei (loss of opportunity). Daune morale: Statul trebuie să îi plătească reclamantului suma de 4.000 EUR pentru prejudiciul nepatrimonial (suferința și frustrarea cauzate de întârziere).
--	--	--	--	--	--

						Dobânzi: La aceste sume se adaugă o dobândă egală cu rata de împrumut marginală a Băncii Centrale Europene, plus trei puncte procentuale, dacă plata nu se face la timp.
12.	Art. 3; Art. 13	Expulzare / Azil	<i>M.A. c. Belgia din 27 octombrie 2020</i>	Expulzare (Sudan); Întoarcere voluntară viciată; Nerespectarea măsurii suspensive; Interviu cu servicii secrete străine.	Această cauză aduce în prim-plan tensiunea dintre politicile de control al migrației și respectarea drepturilor fundamentale absolute. Reclamantul, M.A., un cetățean sudanez născut în 1993, a ajuns în Belgia și a fost reținut de autorități. El nu deținea documente de identitate și a fost plasat într-un centru închis pentru imigranți ilegali în vederea expulzării. În timpul detenției, autoritățile belgiene au colaborat cu o misiune de identificare din Sudan pentru a stabili identitatea migranților și a obține documente de călătorie (<i>laissez-passer</i>). Această misiune includea agenți ai serviciului de securitate sudanez (NISS), cunoscuți pentru încălcări ale drepturilor omului. Reclamantul a depus inițial o cerere de azil la 6 septembrie 2017, dar la scurt timp, la 11 septembrie 2017, a semnat un formular prin care își retrăgea cererea și consimțea la o întoarcere voluntară. Circumstanțele acestei retrageri au fost extrem de controversate: documentul era redactat în olandeză, limbă pe care reclamantul nu o înțelegea (el vorbind doar arabă), iar asistența juridică și de interpretare a fost deficitară sau absentă în momentele cheie. Reclamantul a susținut că a fost supus presiunilor psihologice și amenințărilor că va fi	Încălcare Curtea a criticat practicile de obținere a consimțământului sub presiune și ignorarea ordinelor judecătorești. Curtea a constatat încălcarea Articolelor 3 și 13. Hotărârea condamnă practicile de a obține consimțământul pentru repatriere prin presiune asupra migranților vulnerabili și reafirmă supremația deciziilor judecătorești asupra actelor administrative de expulzare. Cazul subliniază că voluntariatul în contextul detenției migrației trebuie privit cu maximă circumspecție.

				ținut în detenție pe termen nelimitat dacă nu semnează. Ulterior, un avocat a intervenit și a depus cereri pentru a opri expulzarea, invocând riscul de tortură în Sudan (încălcarea Articolului 3). Deși o instanță belgiană a emis un ordin de suspendare a expulzării până la examinarea fondului cererii, autoritățile belgiene au procedat la expulzarea reclamantului către Khartoum. Ajuns în Sudan, reclamantul a pretins că a fost arestat și torturat de autoritățile sudaneze, parțial din cauza faptului că fusese identificat în Belgia ca solicitant de azil eșuat. Curtea a examinat dacă Belgia și-a respectat obligația de <i>non-refoulement</i>. Guvernul belgian a susținut că reclamantul a plecat voluntar, semnând documente în acest sens și retrăgându-și cererea de azil. Curtea a respins ferm acest argument, analizând contextul vulnerabilității. Faptul că reclamantul se afla în detenție, fără acces real la un avocat sau interpret în momentul semnării retragerii, și sub amenințarea implicită a prelungirii detenției, a viciat consimțământul său. Curtea a statuat că retragerea unei cereri de azil nu exonerează statul de obligația sa absolută de a evalua riscul de rele tratamente înainte de expulzare. Statul belgian nu a efectuat o evaluare individualizată a riscurilor, bazându-se exclusiv pe formalitatea întoarcerii voluntare. Mai mult, colaborarea directă cu agenții NISS pentru identificare, fără garanții de protecție, a expus reclamantul unui risc suplimentar la întoarcere. Curtea a criticat carențele procedurale majore:	
--	--	--	--	---	--

					lipsa traducerii documentelor esențiale și accesul tardiv la asistență juridică. Aspectul cel mai grav sancționat de Curte a fost ignorarea de către executiv a unei hotărâri judecătorești. Deși avocatul reclamantului a obținut o hotărâre care interzicea repatrierea până la finalizarea procedurilor judiciare pendinte, autoritățile l-au expulzat totuși. Această acțiune a lipsit recursul de orice efect util, transformând protecția juridică într-o iluzie. Curtea a reiterat că un recurs împotriva expulzării trebuie să aibă efect suspensiv automat și obligatoriu pentru a fi conform cu Articolul 13. Oficiul pentru străini a exercitat o presiune inacceptabilă asupra lui [M.A.] pentru a-l face să consimtă la o așa-zisă întoarcere voluntară. Statul belgian a ignorat cu bună știință decizia judecătorească.	
13.	Art. 4; Art. 6 § 1	Trafic de persoane / Proces echitabil	<i>V.C.L. și A.N. c. Regatul Unit din 16 februarie 2021</i>	Minori victime ale traficului; Ferme de canabis; Non-pedepsire; Obligații pozitive; Continuarea urmăririi penale.	Această cauză abordează intersecția dintre dreptul penal și protecția victimelor traficului de persoane. Reclamanții, V.C.L. și A.N., erau minori vietnamezi descoperiți de poliția britanică lucrând în fabrici de canabis. Ambii au fost arestați și puși sub acuzare pentru infracțiuni legate de producția de droguri. În momentul arestării și al procesului, existau indicatori clari că aceștia ar putea fi victime ale traficului de ființe umane (vârsta fragedă, naționalitatea, circumstanțele descoperirii în locuri închise și păzite). În ciuda acestor indicii, poliția și Serviciul de Urmărire Penală (Crown Prosecution Service - CPS) nu au sesizat imediat Autoritatea Competentă (organismul desemnat în UK pentru identificarea victimelor traficului) sau au	Încălcare Eșec în protejarea minorilor victime. Satisfacție echitabilă acordată. Această hotărâre consolidează protecția victimelor traficului care sunt forțate să comită infracțiuni. Ea stabilește că procurorii și instanțele nu pot ignora constatările autorităților specializate în trafic și că lipsa unei evaluări timpurii a statutului de victimă contaminează iremediabil echitatea unei condamnări penale ulterioare. Statul nu

				continuat urmărirea penală chiar și după ce au apărut suspiciuni. Reclamanții, la sfatul avocaților lor, au pledat vinovat pentru a obține pedepse mai mici. Ulterior, Autoritatea Competentă a emis decizii definitive (<i>conclusive grounds decisions</i>) prin care i-a recunoscut pe ambii ca fiind victime ale traficului de persoane exploatate prin muncă forțată. Cu toate acestea, curțile de apel britanice au refuzat să le anuleze condamnările, argumentând că statutul de victimă nu conferă imunitate automată și că pledoaria de vinovăție rămâne validă. Articolul 4 Curtea a analizat obligațiile pozitive ale statului în contextul Articolului 4. Deși Convenția nu prevede explicit o imunitate de pedeapsă pentru victimele traficului (non-punishment provision), Curtea a interpretat Articolul 4 în lumina Convenției Consiliului Europei privind lupta împotriva traficului de ființe umane (Articolul 26). Statele au obligația pozitivă de a lua măsuri operaționale pentru a proteja victimele. Aceasta include obligația de a identifica victimele <i>înainte</i> de a le pedepsi pentru infracțiunile pe care au fost forțate să le comită. Curtea a constatat că autoritățile britanice (poliția și procurorii) au eșuat în a investiga prompt statutul de victimă al reclamanților, deși existau motive credibile de suspiciune. Continuarea urmăririi penale fără o evaluare prealabilă a statutului de victimă de către autoritatea competentă a constituit o încălcare a obligațiilor pozitive sub Articolul 4. Articolul 6 § 1 Curtea a legat eșecul investigării statutului de victimă de echitatea procesului penal. Statutul de victimă a traficului constituie	poate pedepsi o victimă pe care a eșuat să o identifice și să o protejeze.
--	--	--	--	--	---

					un element fundamental al apărării (posibilitatea de a invoca constrângerea sau abuzul de proces). Faptul că reclamanții au pledat vinovat nu a constituit o renunțare validă la drepturile lor procesuale, deoarece nu erau pe deplin informați cu privire la statutul lor juridic de victime și la apărările disponibile. Curtea a considerat că procesul a fost inechitabil deoarece probele esențiale (statutul de victimă) nu au fost asigurate și utilizate, iar revizuirea ulterioară de către instanțele de apel nu a remediat acest viciu fundamental, acestea limitându-se la a menține condamnările pe baze formaliste. Urmărirea penală a victimelor potențiale ale traficului poate fi în contradicție cu obligația statului de a lua măsuri operaționale pentru a le proteja [...] Eșecul de a investiga statutul de victimă a afectat echitatea generală a procedurilor penale.		
14.	Art. 3; Art. 5 §§ 1, 4, 5	Detenție Sănătate mintală	/	<i>Strazimiri c. Albania</i> din 21 ianuarie 2020	Internare medicală obligatorie; Abandon terapeutic; Lipsa instituțiilor specializate; Problemă structurală.	Arben Strazimiri a fost arestat în 2008 pentru tentativă de omor. Instanțele albaneze au constatat că acesta suferea de schizofrenie paranoică și l-au exonerat de răspundere penală, dispunând internarea sa medicală obligatorie într-o instituție specializată. Problema majoră a fost că, în Albania, la momentul respectiv, nu exista nicio astfel de instituție medicală dedicată infractorilor cu boli mintale. Ca urmare, Strazimiri a fost deținut timp de mai mulți ani în spitalul penitenciar din Tirana și în închisoarea Kruja, facilități care nu ofereau condițiile terapeutice necesare. Rapoartele medicale indicau necesitatea unui tratament specializat, însă autoritățile l-au menținut într-un regim penitenciar, oferindu-i doar medicație, fără terapie ocupațională sau psihoterapie	Încălcare Problemă sistemică identificată în Albania privind tratamentul deținuților bolnavi psihic. Curtea a emis o hotărâre pilot <i>de facto</i>, cerând Albaniei să remedieze problema structurală a lipsei spitalelor de psihiatrie pentru măsuri de siguranță. Cazul subliniază că persoanele cu dizabilități mintale nu pot fi pur și simplu "depozitate" în închisori din lipsă de resurse sau infrastructură medicală.

				adecvată. Reclamantul s-a plâns de condițiile improprii și de lipsa tratamentului. Articolul 3: Curtea a utilizat termenul de abandon terapeutic pentru a descrie situația reclamantului. Menținerea unei persoane grav bolnave mintal într-o închisoare obișnuită sau într-un spital penitenciar impropriu, limitând tratamentul doar la administrarea de medicamente, constituie un tratament inuman și degradant. Lipsa activităților terapeutice a dus la agravarea stării sale de sănătate și la suferințe care au depășit pragul inerent detenției. Articolul 5 § 1: Curtea a constatat încălcarea Articolului 5 § 1 lit. (e) (detenția persoanelor alienate). Detenția reclamantului într-o instituție penitenciară, în loc de una medicală, a contravenit chiar legislației interne albaneze și hotărârilor judecătorești care dispuneau internarea medicală. Curtea a identificat o problemă structurală cronică în Albania: eșecul statului de a construi și organiza instituții psihiatrice forensice, în ciuda obligațiilor legale existente de ani de zile. Această lacună sistemică a transformat detenția reclamantului într-una arbitrară. Articolul 5 § 4: Procedurile de revizuire a măsurii internării au fost excesiv de lungi, un apel durând chiar și trei ani, ceea ce a încălcat cerința de rapiditate a controlului judiciar. Articolul 5 § 5: Reclamantul nu a avut la dispoziție o cale efectivă în dreptul intern pentru a cere despăgubiri pentru detenția nelegală, legislația albaneză nefiind armonizată cu cerințele Convenției în acest punct.	
--	--	--	--	---	--

					Plasarea unei persoane bolnave mintal într-o închisoare obișnuită, fără tratament adecvat, echivalează cu un 'abandon terapeutic' contrar Articolului 3 [...] Autoritățile nu au reușit să înființeze o instituție medicală specială.	
15.	Art. 14 (+ Art. 8); Art. 13	Discriminare / Viață privată (Online)	<i>Beizaras și Levickas c. Lituania din 14 ianuarie 2020</i>	Orientare sexuală; Discurs instigator la ură (Facebook); Obligația de investigare; Homofobie.	Cazul a pornit de la o fotografie postată pe Facebook de doi tineri, Pijus Beizaras și Mangirdas Levickas, în care aceștia se sărutau. Imaginea, menită să anunțe relația lor, a devenit virală și a atras sute de comentarii homofobe extrem de virulente, incluzând incitări la violență fizică, castrare, ardere de vii și trimeri la camerele de gazare. Asociația LGL (o organizație pentru drepturile LGBT), reprezentându-i pe cei doi, a depus o plângere penală solicitând investigarea comentariilor pentru incitare la ură și discriminare. Procurorii și instanțele lituaniene au refuzat să inițieze urmărirea penală. Motivarea autorităților a fost șocantă: au susținut că, prin postarea publică a unei imagini cu doi bărbați sărutându-se, reclamanții au manifestat un comportament excentric și au provocat intenționat reacțiile negative ale unei societăți care apără valorile tradiționale ale familiei. De asemenea, au considerat că faptele nu erau sistematice și deci nu întruneau elementele infracțiunii. Discriminare și Viață Privată: Curtea a analizat refuzul autorităților de a investiga ca o încălcare a obligațiilor pozitive. Comentariile constituiau un atac grav la demnitatea și integritatea psihică a reclamanților (Art. 8). Refuzul de a aplica legea penală existentă a fost considerat discriminatoriu (Art. 14).	Încălcare Sanționarea pasivității și prejudecăților autorităților în fața discursului la ură. Hotărârea <i>Beizaras și Levickas</i> este un reper în combaterea discursului la ură online. Ea stabilește standardul conform căruia statele trebuie să ia în serios amenințările virtuale și să nu transfere vina asupra victimelor discriminării. Discriminarea instituțională manifestată prin refuzul de a aplica legea a fost sancționată dur.

					Curtea a demontat argumentele autorităților interne, calificându-le drept expresia unor prejudecăți homofobe instituționalizate. Curtea a statuat ferm că orientarea sexuală este o parte esențială a identității umane și că persoanele LGBT nu au obligația de a se ascunde (exercițiu de rezervă) pentru a evita victimizarea. Vizibilitatea nu este o provocare. Atitudinea pasivă a procurorilor în fața unui discurs instigator la ură atât de grav a lăsat reclamanții fără protecție juridică, încălcând Convenția. Articolul 13: Curtea a constatat și încălcarea Articolului 13, deoarece atitudinea părtinitoare a sistemului judiciar a făcut ca orice încercare de a obține remedii interne să fie sortită eșecului. Atitudinea discriminatorie a autorităților a jucat un rol decisiv în refuzul de a lansa o anchetă preliminară [...] Comentariile au incitat la violență și au atacat demnitatea reclamanților.	
16.	Art. 6 § 1	Statul de drept / Instanță	<i>Xero Flor w Polsce sp. z o. o. c. Polonia</i> din 07 mai 2021	Instanță stabilită prin lege; Curtea Constituțională; Alegerea judecătorilor; Criză constituțională	Compania reclamantă, <i>Xero Flor</i>, producătoare de gazon, a avut un litigiu comercial cu statul polonez privind despăgubirile pentru daunele provocate de vânat culturilor sale. Nemulțumită de hotărârile instanțelor ordinare și de o ordonanță guvernamentală care limita despăgubirile, compania a depus o plângere constituțională la Curtea Constituțională a Poloniei. Plângerea a fost respinsă de un complet al Curții Constituționale din care făcea parte judecătorul M.M. (Mariusz Muszyński). Problema centrală a fost legitimitatea alegerii acestui judecător. M.M. fusese ales de noul parlament polonez (Seimul a 8-a legislatură) în decembrie 2015, pe un loc care fusese deja ocupat legal de un alt judecător ales de parlamentul anterior (a 7-a	Încălcare Confirmarea competenței CEDO de a verifica legalitatea compunerii curților constituționale.

				legislatură) în octombrie 2015, dar a cărei depunere a jurământului fusese refuzată de Președintele Republicii. Curtea Constituțională însăși stabilise anterior (în hotărâri pe care guvernul a refuzat inițial să le publice) că locurile respective fuseseră ocupate valid de primii judecători și că noua alegere a fost nelegală. Această situație a făcut parte din ampla criză a statului de drept din Polonia. Articolul 6 § 1 Curtea a trebuit să decidă dacă Curtea Constituțională, în acea componență, era un tribunal stabilit prin lege. Pentru aceasta, a aplicat testul în trei pași dezvoltat în cauza <i>Guðmundur Andri Ástráðsson c. Islanda</i>: Curtea a analizat detaliat legislația poloneză și hotărârile anterioare ale Curții Constituționale (K 34/15). A concluzionat că alegerea judecătorului M.M. a încălcat evident normele fundamentale privind numirea judecătorilor constituționali, deoarece locul nu era vacant. A fost încălcarea suficient de gravă? Curtea a răspuns afirmativ. Încălcarea a vizat reguli fundamentale ale procesului de numire și a fost rezultatul unei ingerințe deliberate a executivului și legislativului în puterea judecătorească, subminând legitimitatea instanței și aparența de independență. Au existat remedii interne? Nu a existat niciun remediu efectiv în Polonia pentru a contesta această neregularitate, dat fiind controlul politic exercitat asupra instituțiilor. Prin urmare, Curtea a decis că dreptul companiei la o instanță stabilită prin lege a fost încălcat. De	
--	--	--	--	--	--

					asemenea, a constatat încălcarea dreptului la un proces echitabil din cauza motivării insuficiente a instanțelor ordinare care au refuzat nemotivat să trimită întrebări preliminare Curții Constituționale privind constituționalitatea legislației aplicabile. Încălcările dreptului intern în procesul de alegere a judecătorilor Curții Constituționale au fost de o gravitate fundamentală [...] Organismul nu a constituit un 'tribunal stabilit prin lege'.	
17.	Art. 10; Art. 8	Libertate de exprimare / Tehnologie	<i>Glukhin c. Rusia</i> din 04 iulie 2023	Recunoaștere facială (FRT); Protest solo; Supraveghere video; Efect descurajant; Date biometrice.	Reclamantul, Nikolay Glukhin, a organizat o demonstrație individuală (protest solo) în stațiile de metrou din Moscova, folosind o figurină de carton în mărime naturală a activistului politic Konstantin Kotov, care ținea un banner despre persecuția politică. Protestul a fost pașnic și nu a perturbat traficul pasagerilor. Autoritățile l-au identificat și localizat pe Glukhin post-factum, utilizând tehnologia de recunoaștere facială (Live Facial Recognition - LFR) integrată în vastul sistem de supraveghere video al metroului moscovit, precum și prin monitorizarea canalelor de Telegram unde apăruseră imagini. Poliția a colectat capturi de ecran și date biometrice pentru a-l identifica, aresta și condamna administrativ pentru încălcarea regulilor privind întrunirile publice (neanunțarea protestului). Articolul 10: Curtea a considerat condamnarea reclamantului nejustificată. Protestul a fost pașnic, iar cerința notificării prealabile pentru o demonstrație solo a fost considerată o barieră disproporționată în calea libertății de exprimare. Autoritățile nu au arătat toleranța necesară într-o societate democratică.	Încălcare Standarde stricte stabilite pentru utilizarea recunoașterii faciale împotriva protestatarilor.

					Articolul 8: Aceasta este partea inovatoare a hotărârii. Curtea a analizat utilizarea tehnologiei de recunoaștere facială. A stabilit că prelucrarea datelor biometrice ale unui protestatar pașnic pentru a-l identifica și aresta constituie o ingerință gravă în viața privată. Deși combaterea infracțiunilor poate fi un scop legitim, folosirea acestei tehnologii extrem de intruzive împotriva unui protestatar pașnic nu a corespuns unei nevoi sociale imperioase. Curtea a criticat legislația rusă pentru lipsa garanțiilor detaliate împotriva abuzurilor (reguli privind stocarea, accesul, ștergerea datelor). Utilizarea FRT în acest context are un efect descurajant major asupra dorinței cetățenilor de a-și exercita drepturile politice în public. Utilizarea tehnologiei de recunoaștere facială pentru a identifica și aresta un protestatar pașnic este capabilă să aibă un efect descurajant [...] Ingerința nu a corespuns unei nevoi sociale imperioase.	
18.	Art. 4 Prot. 7	Ne bis in idem / Fiscalitate	<i>Rinas c. Finlanda</i> din 27 ianuarie 2015	Suprataxe fiscale; Fraudă fiscală; Dublă sancționare; Proceduri paralele; Conexiune substanțială și temporală.	Pavel Rinas a fost supus unor controale fiscale în urma cărora autoritățile finlandeze i-au impus suprataxe fiscale (sancțiuni administrative) pentru nedeclararea unor venituri din străinătate în anii 1999-2004. Ulterior, pentru aceleași fapte și aceleași perioade, a fost inculpat și condamnat penal pentru fraudă fiscală agravată. Reclamantul a invocat principiul <i>ne bis in idem</i> (dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă), prevăzut de Articolul 4 din Protocolul nr. 7, susținând că a fost sancționat de două ori.	Nicio încălcare a Art. 4 Prot. 7. Sistemul dual finlandez validat datorită integrării procedurale. Hotărârea validează sistemele naționale care utilizează un răspuns dual (administrativ și penal) la evaziunea fiscală, cu condiția ca cele două ramuri să fie integrate și să nu impună o povară excesivă cetățeanului. Este o aplicare a doctrinei mai flexibile stabilite în <i>A și B c. Norvegia</i>.

				Curtea a aplicat criteriile stabilite în <i>Sergey Zolotukhin c. Rusia</i> și nuanțate în <i>A și B c. Norvegia</i>: Natura penală: Suprataxele fiscale, deși administrative în dreptul intern, au natură penală în sensul Convenției (criteriile Engel), fiind punitive și disuasive. Deci, au existat două seturi de proceduri penale. Identitatea faptelor (<i>idem</i>): Faptele au fost identice. Duplicarea procedurilor (<i>bis</i>): Curtea a analizat dacă procedurile au fost suficient de strâns conectate în substanță și timp pentru a fi considerate un răspuns unitar al statului la comportamentul ilicit, nu o dublă pedepsire. În cazul <i>Rinas</i>, Curtea a observat că sistemul finlandez permitea, la acea vreme, desfășurarea paralelă a procedurilor. Curtea a constatat că procedurile au fost complementare și previzibile. Deși a existat un decalaj temporal, autoritățile au încercat să coordoneze sancțiunile (suma suprataxelor a fost luată în considerare la stabilirea pedepsei penale). Curtea a concluzionat că, în lumina jurisprudenței <i>A și B c. Norvegia</i>, nu a existat o încălcare a principiului <i>ne bis in idem</i> pentru anii 2002-2004, deoarece procedurile au format un tot coerent. Pentru anii 1999-2000, procedura penală fusese deja oprită intern pe motiv de <i>ne bis in idem</i>, deci reclamantul pierduse calitatea de victimă pentru acea perioadă. Deși au existat două proceduri distincte (administrativă și penală), acestea au fost suficient de strâns conectate în substanță și timp	
--	--	--	--	---	--

					pentru a fi considerate ca făcând parte dintr-un mecanism integrat.	
19.	Art. 14 (+ Art. 2 Prot. 1)	Educație / Dizabilitate	<i>G.L. c. Italia din 10 septembrie 2020</i>	Autism; Educație incluzivă; Asistență specializată; Acomodare rezonabilă; Resurse bugetare.	O fetiță cu autism non-verbal, a fost înscrisă la o școală primară obișnuită în Italia. Legislația italiană (Legea 104/1992) prevede dreptul la educație incluzivă și obligația statului de a oferi asistență specializată. Cu toate acestea, în primii doi ani de școală (2010-2012), fetița nu a beneficiat de asistență specializată (suport educațional individualizat), ci doar de asistență de bază. Părinții au fost nevoiți să plătească din buzunar asistența privată pentru a-i asigura integrarea. Autoritățile au justificat lipsa suportului prin lipsa fondurilor bugetare, cauzată de tăierile de la nivel central. Curtea a interpretat Articolul 14 (interzicerea discriminării) în lumina Convenției ONU privind Drepturile Persoanelor cu Dizabilități (CRPD). Refuzul de a oferi acomodare rezonabilă constituie discriminare pe bază de dizabilitate. Curtea a respins argumentul austerității bugetare. Deși statele au o marjă de apreciere în alocarea resurselor, lipsa fondurilor nu poate justifica nerespectarea substanței dreptului la educație pentru un grup vulnerabil. Autoritățile italiene nu au evaluat nevoile specifice ale copilului și nu au căutat soluții alternative care să nu impună o povară disproporționată. Faptul că legea prevedea dreptul la asistență, dar acesta nu era acordat în practică, a creat o diferență de tratament nejustificată între copiii cu dizabilități și cei fără dizabilități, privând reclamanta de șansa unei educații egale.	Încălcare a Art. 14 (+ Art. 2 Prot. 1). Respingerea argumentului austerității în defavoarea incluziunii școlare. Hotărârea <i>G.L. c. Italia</i> este o victorie majoră pentru educația incluzivă. Ea stabilește că drepturile copiilor cu dizabilități nu sunt drepturi "de lux" care pot fi suspendate în timp de criză economică. Incluziunea necesită eforturi concrete și financiare din partea statului.

					Lipsa resurselor nu poate justifica nerespectarea dreptului la educație al copiilor cu dizabilități [...] Autoritățile nu au evaluat nevoile reale ale copilului și nu au oferit acomodarea rezonabilă.	
20.	Art. 1 Prot. 7	Expulzare / Proceduri secrete	<i>Demirci c. Ungaria din 06 mai 2025</i>	Expulzare; Securitate națională; Informații clasificate; Drept la apărare; Măsuri de contrapondere.	Reclamantul, Orhan Demirci, cetățean turc rezident legal în Ungaria din 1990, a fost expulzat în 2021 pe motive de securitate națională. Decizia s-a bazat pe o recomandare secretă a Oficiului pentru Protecția Constituției, care susținea că prezența sa constituie o amenințare. Nici reclamantul, nici avocatul său nu au avut acces la dosarul clasificat și nu au fost informați cu privire la faptele concrete care i se imputau. Instanțele maghiare au validat expulzarea fără a putea dezvălui conținutul probelor secrete către apărare și fără a verifica temeinicia clasificării informațiilor. Articolul 1 din Protocolul nr. 7 oferă garanții procedurale în caz de expulzare a rezidenților legali (dreptul de a prezenta motive, de a fi revizuit cazul). Deși expulzarea poate fi executată înainte de exercitarea acestor drepturi în cazuri urgente de securitate națională, drepturile în sine nu pot fi anihilate. Curtea a constatat o limitare semnificativă a drepturilor procesuale. Reclamantul nu a știut de ce este expulzat. Pentru ca o astfel de limitare să fie conformă cu Convenția, trebuie să existe "măsuri de contrapondere" (<i>counterbalancing safeguards</i>) care să asigure că decizia nu este arbitrară. În acest caz, controlul judiciar a fost formal: instanțele nu au avut puterea reală de a contesta clasificarea documentelor sau de a oferi reclamantului un rezumat al acuzațiilor. Prin urmare, expulzarea nu a fost "în conformitate cu legea", fiind arbitrară și lipsită de garanții minime.	Încălcare a Art. 1 Prot. 7. Necesitatea transparenței minime și a controlului judiciar real în procedurile secrete. Cazul reiterează că eticheta de "securitate națională" nu scutește statul de respectarea drepturilor fundamentale. Procedurile secrete trebuie să mențină un echilibru care să permită individului să conteste efectiv măsura luată împotriva sa.

					"Reclamantul nu a fost informat cu privire la motivele expulzării sau la dovezile clasificate [...] Limitarea semnificativă a drepturilor sale procedurale nu a fost contrabalansată de garanții adecvate."	
--	--	--	--	--	---	--